

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

30 tháng 11 năm 2008

Số 21

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,

Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhngui@gmail.com

Website: www.quyhointinhngui.org

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Dẫn Thân

*Dẫn thân tận độ muôn tình huống
Thể hiện tâm tư tự về nguồn
Sanh tử luân hồi ta học hỏi
Bền tâm vững chí đóng xong tuồng*

Vĩ Kiên

Tuần này:

- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Phóng Sự Đặc Biệt
- Thi Ca của Đức Thầy

Thưa các bạn,

Để việc phát triển Vô Vi được tiến hành tốt đẹp, tuần báo này sẽ mang đến cho các bạn trên toàn thế giới những tin tức xác thực theo đúng sự chỉ dạy của Đức Thầy qua 10 Điều Thực Hành Tâm Đạo và Nội Quy dành cho các phương tiện truyền thông của Vô Vi.

Ước mong đây là nhịp cầu thông cảm để các bạn có cơ hội đóng góp, phục vụ cho chung và giúp đỡ lẫn nhau trên con đường hành pháp trong chiều hướng phát triển của tâm linh.

Thân mến,

Ban Biên Tập

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Pháp Là Gì ? (tiếp theo)

...

Cho nên ông Phật không kêu chúng ta đọc kinh, mà để kinh cho chúng ta nghiền ngẫm xét, cái đường lối nào mới tiến tới cái đường đạo, rõ ràng những vị đó để những kinh kệ rất hay, rất cao siêu, rất thanh tịnh nhưng mà tâm ta không tịnh mà ngược lại lợi dụng đọc cũng như là cái bùa hộ mạng vậy thôi, nhưng mà rốt cuộc sau cái thời đó là cái tánh vẫn hoàn nguyên. Khi mà chúng ta nghiên cứu một con người có thể tiến tới một vị Phật, thì chúng ta nghiên cứu trong cái mạch lạc đó mà chúng ta chịu sửa, một trang kinh không cũng đủ rồi đâu có phải một cuốn kinh, cũng thấy là thanh, cái tâm mình thư thái nhẹ nhàng, mà mình ở trong cái thực hành thì tự dọn mình để tiến. Còn nhiều người đi trong cái sai lầm, ỷ lại, phần đông là ỷ lại, cho nên bây giờ chúng ta qua nhiều chuyện chiến tranh rồi chúng ta thấy, ở mảnh đất Việt Nam này khổ cực hết sức khổ cực, khổ cực thế giới chưa có, Việt Nam đã có, nghèo khổ, bị chà đạp, bị đủ thứ, phong trào này, phong trào kia, đủ thứ hết, chán rồi, nhưng mà giết được ai? Phần hồn vẫn luân hồi, luân hồi tại thế gian, thì các bạn bây giờ thấy lên đồng, lên bóng, nó về nó cho hay, tôi bị bắn chỗ nào, tôi chưa có chết, rõ ràng nó chưa có chết, hồn nó còn. Khi mà bắt các bạn hiểu thế giới này lại còn thế giới bên kia, thì cái thế giới bên kia ở đâu? Ở ngay trong con tim chúng ta, cái hồn đang giam hãm trong cái cơ thể này, người kia họ chết họ trở về được thì cái hồn trước kia còn sống là cái hồn ở trong bản thể họ, mà bây giờ các bạn hỏi bản thể họ tan rã thì cái hồn vẫn còn thành tựu, họ mới trở về mạch bảo người thế gian. Thì bây giờ chúng ta ở trong này cũng tương đồng với họ, mà chúng ta có hai nơi, đời đạo, có cái cơ thể âm cúng để cho phần hồn trụ trì để tu, thì chúng ta cũng mượn cái cơ thể này mà khai thông cái luồng thanh điện ở bên trên. Khi ta thức giấc rồi chúng ta thấy, không có ngăn cái gì hết, người Việt Nam mà hiểu được cái mảnh đất đau thương này qua bao nhiêu sự đau khổ dày xéo, mà bao nhiêu sự bất mãn hàng ngày liên tục trong đầu óc của chúng ta, nhưng mà chúng ta vẫn kiên trì sống là chúng ta hành đạo dễ hơn những người ở thế giới khác. Bởi vì những người ở thế giới khác họ không có bị cái gì hết, không có ai ăn hiếp, còn mình túng quá rồi, mình thấy rằng mình cũng chẳng làm gì người ta được thì bây giờ mình nghĩ ngoài cái này còn cái kia, còn cái gì nữa? Còn cái đạo, cho nên nhiều người bí thế rồi nghe bùa gì cũng xin, rồi cúng ông, cúng bà, ông lên bà xuống, cúng để hộ độ dùm, nó cũng không biết pháp luật là cái gì nữa, nói thiệt. Nó xin thiêng liêng phù hộ cho nó qua khỏi đây đi tới Long Thành mà nó cũng vô nó cúng cái rồi nó đi, chớ không phải là nó nói thôi bây giờ tôi vô tôi hỏi ban an ninh đây đi Long Thành được không, nó không thèm hỏi cái đó, nó chạy vô chùa nó thắp cây nhang, nó quỳ gối cho con đi Long Thành bình an (Thầy cười). Bởi vì nó lúng túng rồi, nó không biết cái gì hết, nhưng mà nhờ cái đó nó mới hiểu cõi thiêng liêng. Rồi bây giờ chúng ta có cái cơ hội này, nắm lấy để sửa, mà chúng ta dòm lên trời hỏi ai quản lý mảnh đất phù sanh này, nếu bên trên không ban bố thanh khí điện xuống thì mảnh đất này thúì hết, hư hết, chết hết, không có sống được, thì cái bên trên đang quản lý chớ dưới này có làm gì được đâu, sự sáng suốt ở đâu đem xuống? Bên

trên đem xuống chớ dưới này đâu có, nếu mà tắt thanh khí điễn thì chúng ta ở đây, ngồi đây tiêu rồi đâu có sống mà nói đạo, khối óc hết chuyển rồi. Cho nên cái căn nguyên của chúng ta không ..!!!..

Các bạn chính các bạn đang làm thầy, một bậc lãnh đạo của Tiểu Thiên Địa chớ không phải các bạn là người tầm thường đâu, đừng có tưởng tầm thường, cho nên ở trong cái nước văn minh người ta tôn trọng cái nhân vị ghê lắm. Muốn yết kiến một người tầm thường mình cũng phải xin phép người ta chớ không phải ê, muốn nói gì thì nói, không được, người ta không thích trả lời thì mình cũng phải ra đi, chớ không có dám chê người đó. Bởi vì người ta không thích hay là người ta không hiểu hoặc người ta không muốn nói, chớ không phải làm càn như ở dưới đây, đi đường hỏi mà không nói nó vô nó đánh cái búp liễn, cái đó không được, người ta tôn trọng cái nhân vị vậy. Còn chiếc xe hơi ở đây lái lên xe hơi rồi thấy người đi lỡ bước ra ngoài đường rồi ảnh xô đuổi người ta, có tánh cách xô đuổi la lô đồ, người ta không có. Bởi vì khối óc tạo ra xe hơi, mà người đó lỡ bước qua con đường thì mình phải biết phép lịch sự mình đậu lại để cho người ta đi, khối óc tạo xe hơi, chớ xe hơi đâu có tạo khối óc, người ta văn minh nó vậy, còn xứ của mình nó còn đi trong hỗn độn, lộn xộn. Nhưng mà bây giờ mình tu ở đây mình lập lại cái trật ở trong tư tưởng của mình, rồi mình thấy cái quyền năng của khối óc của mình, càng ngày càng tu rồi quý vị thấy quý vị là một vị bác học, đang khai thác cái Tiểu Thiên Địa này, để tìm cái nguyên năng nhiên liệu điễn quang, tom góp để nhập Niết Bàn cũng như đức Phật đã làm và đã đạt, chớ không phải là các bạn không có thể làm được. Tôi không tin một người nào không có thể làm được nếu người đó đã chịu khắc phục lấy họ rồi thì chắc chắn họ sẽ đắc pháp, chắc chắn họ phải tiến tới cái nơi đó, bởi vì đàng này đã mở cái pháp chỉ định ngay trung tim bộ đầu, không cho các bạn xài cái phàm tâm nữa. Nếu mà các bạn xài cái con tim phàm tâm thì các bạn vẫn còn lệ thuộc bởi đời và các bạn xài ngay trung tim bộ đầu thì không có lệ thuộc bởi ai hết, tự do phát triển, hòa đồng, thăng tiến lên trên. Cho nên cái phương pháp này nó sẽ đưa con người tới văn minh, cấp tốc, các bạn tu một thời gian bốn, năm năm rồi các bạn xuất ngoại các bạn thấy à mình ở Việt Nam mình không có học lớp đại học gì, nhưng mà đi tới bên này cách đối xử của mình nó cũng tương đồng với những người văn minh kia. Bởi vì bên ngoại quốc người ta sùng ổng như bên Mỹ, người ta tự do đâu có vụ nói e, e nó bắn cái rầm cho chết, phải nói lễ phép, lễ độ. Rồi sau này các bạn xuất hồn được lên trên kia cũng vậy, các bạn không có thiếu lễ độ, không có ai ứng trước mặt các bạn hết, phải có lễ độ, lên trên đó có lễ độ, tự nhiên tới cái giới đó các bạn sẽ học. Gặp một cái bông hoa đối diện trước mặt các bạn, bạn là người lễ độ lịch sự, cô Tiên mới ứng hầu, lúc đó hiện ra rồi mình mới xin phép người ta được, còn các bạn mà hung hăng tới đó muốn bẻ bẻ, người ta không có nói, nhưng mà người ta không có ứng ra. À, rồi sau này các bạn xuất hồn được rồi các bạn thấy từ ngay ở thế gian, bạn có nghe được cái âm nhạc của cái bông hoa, các bạn nghe sự kêu réo đau khổ của những phần tử chung thân khổ sai là những cái rau cỏ, những cái cây bị giam hãm đứng một nơi ở đó, khổ cực ghê lắm. Tới lúc đó mình nghe rồi mình hiểu cái âm thanh đó, cái sự đau khổ đó là vô trong một cái trường đại học của thiêng liêng rồi, mình lên trên kia mình mới đi đúng cái lễ độ của bên trên. Cho nên cái pháp này nó sẽ dẫn dắt các bạn có lớp, có lang, thứ tự, cởi mở cho các bạn đi tới thứ tự, trật tự đàng hoàng chớ không có cho các bạn đi lộn xộn đâu. Nhưng mà cứ tu bao nhiêu đó, bàn đầu mình sửa cái hạ thừa, trung thừa, thượng thừa, rồi mình nắm cái điễn đó xuất ra cũng hạ thừa, trung thừa, thượng thừa, lên trên cũng hạ thừa, trung thừa thượng thừa,

mà cái văn minh mỗi giới nó mỗi khác. Đi cao chừng nào thì nó nhẹ chừng nấy, đơn giản, thông minh hẳn đi, chứ không có đại đột đầu, cho nên các bạn đừng có nhớ rằng cái bản thể gồ ghề này, bản thể gồ ghề này tôi nói rằng không khác gì một đồng rác phức tạp mà thôi. Bạn có học cái sách này, đọc cái sách kia, đọc cái sách nọ cũng chuyện của thiên hạ. Nhưng mà bạn bây giờ hết thấy, bạn mua cái tử về cái nói, a chu choa, cái kinh ông này hay, cái kinh ông kia hay để một cuốn, để mấy trăm cuốn, rốt cuộc người ta thi đố bạn một câu, bạn không biết đường trả lời, nghĩa là bạn chưa có coi cuốn nào hết, nhưng mà nó bận rộn ghê lắm, người ta hỏi chứ nhà bạn có bao nhiêu cuốn kinh, 100 cuốn. Rồi ra ở đời này, coi sơ qua người ta hỏi ông biết kinh gì không, tôi biết nhiều lắm, mà biết cái gì, người ta hỏi một câu cũng không biết đường trả lời, hỏi chứ tại sao tu lại nói Nam Mô A Di Đà Phật, đầu đề của cái cuốn sách, làm ơn cắt nghĩa cho tôi nghe, không có biết đường cắt nghĩa, nói thiệt. Có nhiều người nói đọc Nam Mô A Di Đà Phật là kính nể ông Phật chứ không biết Nam Mô A Di Đà Phật là cái gì, đảng này tôi trước kia cũng ở trong cái lẽ lối đó, mình tưởng là đọc Nam Mô A Di Đà Phật là kính nể ông Phật, đọc cho ông Phật nghe để ông Phật ông độ, sau này chết ông dẫn mình đi chứ. Tôi hồi trước cũng vậy, cũng co lười niệm hoài à, không có biết cái nguyên lý đó, sau này càng tu, càng khám phá ra mình mới thấy, thiệt là sáu cái luân xa rõ ràng nó chạy đều trong cái cơ thể, mà cái cơ thể của chúng ta lớn rộng lắm, chứ không phải eo hẹp, một cái Tiểu Thiên Địa nó một quốc gia mà, từ cái động loạn chúng ta đem tới thanh bình, nó động loạn nó mới tới tằm, tới tằm nó mới làm điều sai quấy. Bây giờ các bạn tu cho nó mở, nó sáng suốt, nó là cái xá vệ quốc. Con ruồi, con muỗi cũng biết trật tự, con sâu, con bọ cũng biết sự sống của trật tự của nó, thành ra nó không có lộn xộn. Cho nên cái cảnh Phật, người ta vẽ cảnh Phật những cây liễu yếu này kia nọ, các bạn thấy không, thanh bình hết sức thanh bình, sạch sẽ hết sức sạch sẽ. Bây giờ chúng ta tu ở đây cũng vậy, mà nếu chúng ta không có tu thì nó theo cái đường lối tham sân, nó hướng ngoại là nó động loạn chứ gì, nó tới tằm, ngày đêm nó cũng là bão bùng nguy hiểm, lo âu, bàng hoàng. Rồi bây giờ chúng ta mở cho nó thanh tịnh rồi thôi, thì nó là cái xá vệ quốc, bất cứ giờ phút nào các bạn không biết cái ngủ, cái vui, cái buồn, không có. Đầu đó nó đã có trật tự rồi, đâu có phần nào mà lên nhiều động làm cho cái tâm mình bất an đâu, cái luồng điện mình hòa đồng ở bên trên rồi không có cái sự bất an nữa, thành ra nó biến thành cái xá vệ quốc là vậy. Còn nhiều người nói tôi sẽ tiến về cái xá vệ quốc đất Phật, đi máy bay qua Ấn Độ hành kinh, rồi đi qua Trung Hoa học đạo rồi đi lên, đi qua bên Mỹ, bên Tây đi tứ tung hết, rốt cuộc rồi cũng phải trở về với bản thể. Còn bây giờ chúng ta học được cái pháp này là chúng ta tiến bớt cái tiền lộ phí đó đi, chặn đứng cái ảo tưởng đó đi, rồi để mở lấy mình rồi mình mới thấy. À, tôi phải trở về với tôi, tôi mới biến thành từ cái động loạn đi tới thanh tịnh, đó mới là cái xá vệ quốc muôn đời, chính tôi làm cho tôi, cô độc viên một mình, tôi làm chủ trụ trì tất cả những cái cơ giới có tầng lớp thứ tự ở bên trong, từ thanh tới trược, từ trược tới thanh tôi biết hết. Cái kinh của A Di Đà cũng có nói, nhưng mà người phàm họ không biết, học cho thuộc lòng vậy thôi chứ cắt nghĩa không biết. Cho nên bạn tu ở đây, rồi bạn mới thấy cái Kinh A Di Đà mà bạn lấy cái điển giải nó mình rồi thì bạn mới thấy đức Phật trước mặt đâu có xa đâu. Ngài dạy rất tỉ mỉ từng ly từng tí để dẫn tiến phần hồn, nhưng mà người phàm không biết, như ở đây có cái Kinh A Di Đà trước kia ông Tư lìa thể tôi yêu cầu ông phải cắt nghĩa, nhưng mà cắt nghĩa trong cái lý trí của ông xét cắt nghĩa là tôi không có chấp nhận. Tôi nói ông xuất hồn được thì ít nhất ông cũng phải liên lạc được cái điển của đức Di Đà xuống để cắt nghĩa

từng câu nói, thành ra cái lúc ông cắt nghĩa kinh A Di Đà ở đây thì cái mặt ông đỏ và các người xung quanh ngồi chép mặt đỏ hồng hào hết, khác hẳn cái giờ thường, mà khi mà nói ra rồi á, người này hỏi, tại sao ông nói cái đó là nó cúp, bữa đó ngưng rồi không có lên tiếp được nữa. Cho nên những bạn đạo nào tu có điển mở thấy Mô Ni Châu xuất phát ra rồi, đọc, mà những người xuất hồn đọc còn hay nữa. Kinh A Di Đà có dẫn giải thấy nó mộc mạc không phải là văn chương hay nhưng mà nó là luồng điện. Mà mỗi năm các bạn tu, mỗi chập thì mỗi khác, tu càng lâu thì mới thấy cái huyền diệu trước mắt, dạy chúng ta từng ly từng tí, ông thầy ở bên cạnh các bạn. Cho nên hồi đó tôi làm những cái chuyện này là tôi cũng ở trong cái rần rần, bởi vì tôi phát giác được là tôi đi tu tầm bậy tầm bạ bị người ta lừa gạt không, thành ra đằng này tôi không có cho ông đó lừa gạt tôi được. Tôi trình bày rõ ràng, ông hay thì ông cứ lấy cái điển ông nói, còn ông lấy cái phạm tâm ông nói là coi như ông nói tôi biết rồi, hồi đó tôi cũng có điển tôi biết, ông lấy cái câu nào mà phạm tâm là tôi biết rồi, cái đó xài không được. Cho nên ông nói là tôi tu hồi nào giờ tôi chỉ gặp cái thằng cha này nó làm tôi khổ đủ chuyện, bởi vì tôi muốn tìm cái bên trên, còn tìm cái dưới này là tôi không tìm, bây giờ ông giỏi ông vẽ cái bùa cho tôi chết, tôi cũng làm con ma vậy thôi, cái đó tôi không có cần biết cái vụ đó, vụ đó hại người ta, ông bùa đủ thứ hết, sau này tôi với ông thảo luận thết rồi bùa ông không có xài nữa, nhưng mà tôi muốn tìm cái đó thôi. Cái đó mọi người đang khao khát mà tôi tìm được cái đó sau này tôi nguyện tôi nói khi ông còn sống tôi sẽ nói tất cả mọi người nghe, giờ phút nào tôi còn ở thế gian là tôi nói, tôi không có ăn ai một xu, tôi chỉ nói cho họ nghe để họ tu, con đường của mọi người đang khao khát. Cho nên cái cuốn xuất hồn đó là ông nói cho tôi, bữa nay ông nói giai đoạn đó, ông muốn chữa bệnh, chữa bệnh người ta, ông đi đủ chuyện hết á, tôi tới tôi nói ông nói tiếp đi, nói nói nói rồi tôi đi về. Qua mai tôi xuống ông rảnh rồi cái tôi nói ông nói tiếp đi, chứ không phải là ông hỏi là hôm qua nói tới đâu, không tôi không chịu cái đó, bởi vì ông xuất hồn được mà còn hỏi tới đâu gì nữa. À cho nên cái cuốn xuất hồn cái giai đoạn mà ông Tư đi đâu á, đi đâu á, 45 ngày, mà ông biết cái công phu của tôi không phải là kể, mà tôi cứ bắt tu, tôi không có nghĩ chuyện thế gian nữa, tôi không có tiền bạc gì hết, tôi đi bộ từ Chợ Lớn xuống Đa Kao, vô đứng, ông nói tiếp đi, chép rồi tôi đi về, mai xuống ông nói tiếp đi, chép rồi tôi đi về, rồi rớt cuộc chép xong hết rồi á, tôi đánh máy ra rồi á, đưa ông coi, ông nói, trời ơi, bạn hỏi tầm bậy tầm bạ mà nó cũng có đầu có đuôi, nó rất có đầu có đuôi rõ ràng. Tôi nói, nghĩa là bây giờ tôi mới nhìn nhận, tôi đưa cho ông coi, nhưng mà tôi cũng chưa tin, bởi vì tôi chưa đi tới cái trình độ ông. Hồi đó ông nói, con tim ở đây nè, tôi tức cái vụ con tim ở đây, con tim ở đây sao nói con tim ở đây, ông nói bạn cứ niệm Nam Mô A Di Đà Phật ở đây, thì bạn tu mấy ngàn năm cũng vậy đó thôi. Bây giờ bạn làm sao bạn tu ngay trung tâm nó mở ở đây cái điển nó xuất ra mới biết hào quang của đức Phật, thì con tim của bạn dời lên trên nó mới siêu phàm được, nói cái đó tôi không chịu. Bởi vì y học sách tôi cũng có coi, con tim ở đây mà nói con tim ở đây tôi không chịu, nhưng mà tôi cũng cố gắng tôi tu. Bởi vì ông già này không có gạt tôi, tôi viết hết cái cuốn sách đó, ông còn thưởng tôi 400 đồng mà, ông cho tôi tôi 400 đồng. Ông nói chứ, bạn viết hết cái cuốn sách này tôi biết bạn, bạn đã đi bộ từ Chợ Lớn xuống Sài Gòn, bạn không có tiền đi xe, mà bạn viết hết cái cuốn sách này, tôi trả 400 đồng này là tôi trả tạm tiền xe, còn bạn không lấy thì từ sau tôi không có chơi với bạn nữa. Tôi lấy 400 đồng hồi trước cũng lớn lắm, cho 400 đồng, biết hết, nhưng mà ông nói, rồi ông dòm tôi coi thử có cảm động không. Ông nói bạn đi bộ từ Chợ Lớn xuống Sài Gòn, tội nghiệp, bây giờ cũng như tôi trả tiền xe cho bạn, coi

thử tôi có cảm động không, thử cái điên tôi nó còn động không. Tôi nói tiền đổi với tôi không nghĩa lý gì nhưng mà ông nói, ông không chơi với tôi, tôi sợ vậy thôi, chứ còn thiệt tôi lấy 400 này làm gì đâu, tôi cũng đi bộ à (bạn đạo cười), tôi không có đi xe, bởi tôi là người tầm đạo mà, người tầm đạo, tôi đâu có cần xe cộ, tôi đi bộ. Bởi trong lúc khổ hạnh tôi phải học, tôi tới đây tôi tầm đạo, không phải tôi xin tiền của ông. Ông nói không, bạn phải lấy, cái này là bạn phải lấy, hể khi bạn lấy, sau này tôi mới dạy, chỉ bạn cái khác, còn bạn không lấy tôi không chỉ, bởi vì bạn là người không nghe lời mà làm sao tôi chỉ bạn được cái gì. Thì ông nói cũng có lý, thì tôi lấy 400 đồng tôi đưa vợ tôi, tôi nói ông Tư cho 400 đồng, mà trong lúc đó ở nhà nói, theo thằng cha già đó chắc chết quá, không có làm ăn gì được, tôi nói bây giờ ông già, ông cho 400 đồng đó. Bốn trăm mà làm cái gì, mấy người đó nói 400 mà làm cái gì, nhưng mà ông cho, mà không lấy không được, thì lấy cái tiền đó, mấy bà còn sợ tôi đi nữa. Tôi vẫn tiếp tục tôi đi, tôi đi tới một thời gian tôi tu cũng nhẹ rồi, tôi với ông xuất hồn, ngồi ở trong nhà, hai người đi, tôi nói ông xin Phật Thích Ca cho xe một chỗ ngồi thôi, bây giờ không muốn đi bộ nữa muốn đi xe, ban đêm xuống nghe, đi bộ phải lâu quá, bắt đi ban ngày xuống, mà trong lúc ông chữa bệnh á, tôi mới đi ban đêm. Không bao lâu nó chuyển đi, chuyển lại mua cái xe “Simca 6” mà không có tiền, mượn tiền người ta mua, mà ba, bốn người xô đuổi kêu tôi mua, mà mua cái xe lột dên, chết cha, mình mới đi làm cái hãng đó, rồi đi mua cái xe Simca lột dên, rồi ông chủ xe ông thấy tội nghiệp, ông nói để tôi cho thợ sửa, tôi nói sửa rồi bữa sau cũng lột dên nữa à. Tôi nói thôi cái này chắc sổ mạng chưa có nhưng mà nó bắt buộc rồi, lỡ thiếu nợ người ta rồi, ông anh tôi, ông cho mượn chứ không phải người ngoài, ông nói thôi chú mày lấy tiền mua cái xe, có hai chục ngàn rẻ quá mày mua đi, thì tôi mua, mua rồi mà bây giờ cái tiền sửa này nó nhiều lắm. Rồi cái ông thợ máy ông nói cứ việc sửa đi, rồi lãnh lương đem trả tôi, sửa cho ngon lành cho ông đi mà, coi tướng ông đâu có phải tướng nhà nghèo, ông tới đây ông chơi với tôi, tôi khỏe lắm, ông nói chuyện này kia, ông nói chuyện tu hành tôi mừng lắm. Tôi nói thiệt, tôi nói với ông xe này không phải xe của tôi, ở đâu đó tôi không biết, nhưng mà bắt buộc phải sửa, mà tôi không có tiền ông có sửa không, ông nói không cần, sửa rồi, chạy ngon lành rồi mới trả. Ông đó nói tôi là kêu bằng ăn cướp mà, ông là ăn cướp, kêu bằng ông giết người ta bị ở tù chung thân khổ sai được thả về đó, ông là ông Bảy Búa đó mà, ông dữ lắm. Mà ông nói sao tôi nghe ông nói chuyện con người tôi nó khác hết trời, mà tôi mong sao xe ông hư hoài ông tới ông chơi với tôi (bạn đạo cười), tôi nói ông đừng chơi cái điệu đó chết tôi (Thầy cười). Ông không lấy tiền tôi chịu đâu có được, bởi vì ông ở tù mới ra, nhưng mà bây giờ ông sửa xe tôi, đáng lẽ ông xin một đồng tôi phải trả hai, nhưng mà bây giờ tôi chưa có tiền, bây giờ ông sửa lần lần rồi tôi trả, tôi lãnh lương tôi trả cho ông. Tôi mới có cái xe cái tôi cứ cách một đêm tôi xuống ông Tư một lần, xe Simca có hai chỗ ngồi, cách một đêm xuống một lần, tôi xuống ông. Nhưng mà hồi đó, tôi có cái xe thì hãng nó cũng trả tiền xăng cho tôi, tôi đi được, tôi lo tu, mà cả ngày cái xe đó đâu có phải là ấy, ai muốn tu thì chở lên xe xuống kiếm ông Tư, cũng như các bạn tới đây, ai muốn tới đây thì cứ việc sẵn sàng bỏ lên xe chở người ta tới đây, rồi chở về từ nhà một vậy đó (Thầy cười), đi làm công tác đó.

Cho nên cái chuyện xin là nó có, rồi sau này tôi không có dám xin nữa, tôi sửa cái xe, tôi củng cái xe lắm, cái xe này của mình xin được mà, sửa đàng hoàng, sau này có tiền sửa radio, quạt máy đàng hoàng, ông khách hàng đó, ông tới, ông nói thôi trả ông 120,000, lấy xe, không cần sang tên, ông nói cái xe này là xe Phật, ông lấy đi, ông lấy đi rồi ông trả tiền tôi rồi tôi làm

sao. Tôi coi báo, người ta đăng cái xe “Citroen 2 CV” là 240,000, thì tôi cũng có thể thêm tiền tôi bù vô được, tôi chạy tôi trả ông đó 240,000 tôi lấy chiếc xe, cũng là cái xe hư, xe bò ệt nữa hư hết trội, hết trơn (Thầy cười). Đó rồi đem về đi sửa, sửa rồi tới cái kỳ sơn đem vô garage, đem vô garage thẳng đó nó nói, thôi tôi thấy ông mà đi cái xe này kỳ quá, tôi đổi cho ông cái “Peugeot 203”, ông bù tôi chút xíu thôi, tôi nói anh muốn thì tôi làm chứ sao, mà thiệt anh muốn đổi không, đổi đổi. Tôi mới đổi cái “Peugeot 203” này thôi, chớ còn muốn đi mua một cái xe tốt hơn. Hôm trước tôi có mua một chiếc xe Mercedes, mà ông khách hàng của tôi ông lời nhiều tiền lắm, ông mua cho tôi chớ, nhưng mà không được, ông cho không được, rốt cuộc cũng phải trả lại ông, xe đó mua rồi, giấy tờ sang không được, thâm tiền trả lại ông, tôi nói cái này ông cho là nó mới không vô, chắc Phật cho là nó mới vô, thì bây giờ tôi chỉ có đi mấy cái xe bò ệt này thôi chớ số mạng tôi chỉ có tới đó thôi chớ cũng không có làm gì tốt hơn nữa. Ở đời tôi chẳng có cái gì hết, tự nhiên nó vậy, vậy, vậy. Rồi bây giờ cứ việc đi cái “Peugeot 203” này chừng nào họ đổi, đổi hay không thì hết đi bộ rồi thôi hết rồi, bây giờ tôi không có lo nữa. Mà nếu tôi còn tranh đua với đời là tôi theo cái chổ (ship phận) của tôi mần á, tôi không phải là mua xe hơi nữa mà chính hãng nó phải cung cấp cho tôi một chiếc xe, mà tôi không có đòi hỏi cái đó, tôi đi xe ô tô buýt cũng được có cái gì, xe Lambretta cũng được, không đòi hỏi cái chuyện bề ngoài. Thành ra mình tu ở đây, mình còn sang trọng hơn người ta nhiều quá mà mình còn ham, ham cái gì ở thế gian ! Mỗi đêm tôi xuất ra, tôi có nhà cửa có chổ tốt hơn, tôi có gia dịch nhất hô bá ứng, tôi đâu có. Ở thế gian, nói thiệt ở trong gia đình tôi, nói ra yêu cầu gì họ cũng giúp tôi hết, nhưng mà tôi thấy cũng không có sướng bằng ở bên trên. Cho nên các bạn tu rồi mỗi người đều có căn nguyên ở bên trên, mỗi người đều có cơ sở có nhà cửa tốt đẹp, chớ không phải là tầm thường, không phải là tầm thường đâu, đừng có tưởng các bạn ở trên đó không có, các bạn nguyên căn có cơ sở rồi bỏ đi xuống thế gian. Cho nên ông nào ông vô, có tiền cũng vậy, ông mua căn nhà rồi thét ông cũng chê căn nhà của ông à, sự thật nó vậy đó. Mình không có thích cái nhà của mình, nhà ở thế gian này, hồi không có nhà muốn có cái nhà, muốn cái nhà rồi không thích cái nhà đó. Mình có cái nhà khác nữa, mình có cái chổ tốt đẹp hơn ở thế gian nhiều lắm, cây cỏ tươi đẹp, nhà cửa tốt chớ không phải như ở thế gian đâu. Tôi nói các bạn tu rồi trở về cái kho tàng, cái của cải của mình đã sẵn có từ mấy trăm năm về trước, mấy ngàn năm về trước chớ không có phải ở đây là cái cảnh của chúng ta đâu, cho nên mới kêu các bạn xả phú cầu bần; bỏ cái tham, sân, si, hi, nộ, ái, ô, dục đi, ở thế gian nó chỉ có bấy nhiêu đó thôi, xả thân cầu đạo, quên cái thể xác gồ ghề này, chúng ta mới trở về cái hình thù của Tiên Đồng sáng suốt, lúc đó chúng ta có cơ sở tươi đẹp. Các bạn đều là nhà giàu hết chớ không có ông nào nghèo hết, sung sướng lắm, nhưng mà các bạn bỏ các bạn đi đó thôi, tôi biết có bấy nhiêu đó. Còn đàng này bên Vô Vi người ta độ cho các bạn là mở cái căn nguyên ở bên trên, chỉ điểm việc căn cội ở bên trên cho các bạn chớ không có chỉ chuyện đời là vậy, để cho nó mau, tiến trình các bạn lên tới đó rồi các bạn thấy, các bạn đâu có thiếu cái gì, không có lo âu nữa. Mà các bạn còn theo cái sự nhiễu động của thể xác này rồi thì các bạn sẽ lo âu, lo âu tới cái thất tình lục dục mà nó vẫn phỉnh mình hàng ngày, cương quyết gì cương quyết rồi rốt cuộc cũng bị nó phỉnh à, nó đòi hỏi này kia, kia nọ, rồi nó kéo đầu mình xuống, làm vậy đó nhưng mà mình cương quyết. Chúng ta nói xảy cái việc đó tới thì chúng ta tưởng ngay đến đức Thích Ca, chính Ngài đã đạt được thì chúng ta nên đi cái đường lối của Ngài, còn đàn bà phải nhớ tới Quan Âm. Ngài đã đắc, tôi đang đi đàng mòn của Ngài, không bao giờ có sự trở lại lỗi thôi nữa,

thì tất cả ở dưới nó mới quy hàng. Bởi vì bậc lãnh đạo mà không cương quyết, lồi thoi thì ở dưới nó lồi thoi à. Mình cương quyết rồi thì nó không có làm gì mình được hết, chủ trương cái phần sáng suốt. Cho nên đàn ông, đàn bà có cái ảnh hưởng rất tốt, nữ giới có ảnh hưởng của Quan Âm, nam giới có ảnh hưởng của Thích Ca, mà bắt được cái giềng mối đó rồi thì các bạn sung sướng muôn đời, tự nói, tự hô hào, tự bảo đảm là tôi không có bị sai lạc nữa. Nếu mà các bạn đi đường mòn của Thích Ca trong cái khổ hạnh, sau cái khổ là các bạn đạt tất cả những cái gì cũng sung sướng và cái gì cũng dễ dãi. Các bạn lên trên đó các bạn muốn uống nước đâu có phải là khó khăn, muốn có cái ly là nó phải có cái ly rồi, các bạn muốn cái gì nó có cái nấy, mỗi tầng nó đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, cái câu này nó từ ở trên cũng vậy. Động là nó phải tới, tất cả là xài điện mà, thì ngay ở bản thể này cũng đang xài điện đây, tôi phân tách rõ ràng là điện, các bạn ăn cơm lớn chớ có cái gì, cái thể xác này nếu mà không có điện, đem xuống hóa sanh vạn vật mà các bạn ăn cái cơm đó vô, đâu có giá trị. Rồi bây giờ cái phần hồn của chúng ta tiến đi lên thì chúng ta hưởng cái thanh khí điện, chủ của cái điện này nữa, thì nó làm việc mau lẹ hơn, ở dưới này nó chậm chạp hơn trên kia nó mau lẹ hơn. Mình thấy mình sung sướng chớ, nhưng mà ở thể gian bị qua một cái giai đoạn bao vây bởi thất tình lục dục là chúng ta thoát được cái giới đó, là chúng ta đi lên đỉnh đầu, lên tới trung ương rồi thì mặc sức tha hồ mà tầm đạo, rồi lúc đó mới biết cái lời nói của tôi là đúng. Không phải là ông sư ở thể gian có thể dạy chúng ta được, không có ông sư nào ở thể gian dạy chúng ta được hết. Như tôi nó ở đây, một tràng pháp mỗi tuần không có lấy cái con tim này nói chuyện với các bạn đâu, nhưng mà lấy cái phần thanh điện từ ở trung thiên giới đem xuống, tôi học chúng sanh, tôi học các bạn ở xung quanh nghe để ảnh hưởng, để dẫn tiến, tôi không có buộc các bạn học, tôi là người phải học chơn chánh, mà nhờ các bạn tôi mới học được cái pháp này. Đó rồi các bạn nghe rồi các bạn nói tại sao ông này ông không chịu nhận cái địa vị của ông, đó là nói về đời mới có địa vị, đạo là không có địa vị, nó vô giá, hữu giá, hai cái nó khác nhau. Về đời nó hữu giá, nó hữu hại, còn cái đạo nó vô giá thì vô danh, cái gì cũng không, mới là đạo Phật, mình đặt cho nó có cái giá trị là cái đạo đó hư. Nghĩ đi nghĩ lại có nhiều bạn kêu tôi tổ chức cái gì tôi cũng không biết, muốn làm sao thì làm, mỗi người đều có cái tổ chức sẵn hết rồi, có tả, có hữu, có âm, có dương, đường lối dân dã trong bản thể đầy đủ hết nhưng mà nhiều người không có chịu lo, không có thức giác không hiểu. Cho nên nhiều khi các bạn buồn bực đó, buồn rầu đó, rồi các bạn nghe lời nói của tôi là phong ba bão táp rõ ràng, nó làm cho các bạn cuống trí, một trận phong ba làm cho mình không tìm được lối thoát, đó là phong ba bão táp, thì bây giờ chúng ta làm thế nào để cho cái phong ba bão táp nó ngưng, chúng ta phải lấy cái thanh tịnh của Trời Đất vô hóa giải là cái Pháp Luân Thường Chuyển. Ngồi ở đây có nhiều người được vui và có nhiều người buồn bực lắm, về tới nhà buồn lắm, lo âu đủ chuyện hết, cái đó là phong ba bão táp, nhưng mà chúng ta lấy cái gì để giải thoát, chúng ta phải lấy cái thanh khí điện ở bên trên để giải tỏa, chỉ có cái Pháp Luân là cứu rỗi cho ta. Cho nên nhiều người nôn nóng, hỏi đi hỏi lại, kêu ông tới, ông xuất hồn, ông giúp, ông sửa dùm cho tôi có phải sướng không, nhưng mà sửa cho các bạn rồi suốt đời các bạn đâu có đi đâu được, mà chính các bạn sửa các bạn rồi các bạn mới nắm vững chắc tình thế, mới đi tới cái sự giải thoát được. Còn các bạn không chịu làm, không có làm, tới chỉ, có giúp cũng vô ích, thầy bùa thầy pháp hay lắm, hồi xưa hay lắm mà có giúp được ai đâu, rốt cuộc rồi ông đó ông cũng lặn độn lao đao trong cái tánh tình ông mà ông chết một cách oan uổng vậy, vì cái tánh tình ngu muội của ông mà ông

chết một cách oan uổng, những thầy pháp còn chẳng làm được gì, tạm mà thôi. Cái của chúng ta là cái chơn chánh, không có cái bùa gì mà chiến thắng được cái ánh sáng điển quang của Trời Phật, mà chúng ta đang thực thi tiến tới cái ánh sáng điển quang của Trời Phật, hỏi chớ cái bùa đó nó mạnh hơn tất cả các cái bùa không hay là nó yếu hơn, chắc chắn rồi, các bạn có sự suy tư các bạn thấy cái nào mạnh. Còn cái bùa kia là chỉ có cái ông đó, ông tập trung tư tưởng ông vẽ có bấy nhiêu đó thôi. Còn cái này là đem tất cả các luồng thanh điển của vũ trụ về hộ mạng mà. Hỏi các bạn đã có một cái bùa vô giá, cái bùa không ai phá nó được, không ai cắt đứt nó được, tại sao không đem cái đó vô mà để hộ mạng mà còn xin cái bùa gì nữa? Thấy không ! Cho nên các bạn thấy cái pháp này nó khôn lanh, ma le, tập trung cái luồng điển trên bộ đầu để thanh lọc, rồi làm Pháp Luân lấy cái thanh khí điển của Trời Đất để trợ cái cơ thể, mà mỗi giờ công phu là uống một thang thuốc rõ ràng, sung sướng quá. Cho nên nhiều người vẫn còn nuôi cái tham sân rồi nói chu choa tôi làm cái này sao nó nhức đầu, rồi nó bệnh hoạn nhưng mà cái xấu của họ mình nói thì họ mắc cỡ. À, thôi cứ ráng tu đi, ráng soi hồn, ráng pháp luân thì nó hết, chớ còn cái xấu của họ mình có thể chi tiết (detail) ra nó xấu hổ họ, không muốn nói, chớ thiệt mọi người, người ta biết cái chuyện xấu, tại sao nhức đầu họ biết chớ, nhưng mà mình nói mịch lòng, tôi nói thận thủy kém, ráng làm pháp luân nó hết (Thầy cười). Bởi vì đảng này tôi không dám mịch lòng ai hết, bởi vì tôi thấy ai cũng giỏi hơn tôi chớ còn tôi không có giỏi hơn ai. Ai cũng là một nhân vị sáng suốt, coi nó áp dụng đi lên hay là áp dụng đi xuống vậy thôi, hay hết không có người nào dở. Rồi bây giờ ai có thắc mắc gì hỏi luôn đi rồi thì tôi trả lời luôn.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 14/07/1974)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thể Giới

KỶ NIỆM NGÀY THƯỢNG KIỀNG THIỀN VIỆN TÂM LINH VÀ SỨC KHOẺ (Long Thành-VN)

Hôm nay hoàn tất phòng thiền,
Anh em bạn đạo, hướng duyên trợ hành,
Công đức tu sửa thật nhanh,
Kể từ 24, hoàn thành 12.
Tháng mười dương lịch, mạnh tài,
Nay rằm: thượng kiềng, mong ai hướng về.
Sài Gòn, Ô Cấp, Bến Tre,
Bình Dương, Sông Bé, hợp bè Đồng Nai.
Dự trù “bảy chục” đủ đầy,
Gom thành “bảy mốt”, đạt ngay dự phòng,
Thạch cao, trần đã gắn xong,
Mái tôn lợp mới, gạch bông lát nền,
Vô Vi kính mới dựng lên,

Tường xây, sàn đúc, tạo nền lý chân.
Anh em bạn đạo xa gần,
Người xây, kẻ đắp, ân cần chăm lo,
Anh Thơ, Sáu Nghĩa cột giò,
Tám Sinh, Hiền với Ân vô từ đầu.
Chị Sáu, chị Hiền cơm rau,
Thợ xây, thợ mộc, sắc màu, sắt, vôi.
Chẳng qua, tìm hướng về Trời,
Việc nhà tạm gác, tìm nơi lạc Thiề n.
Bây giờ việc đã tạm yên,
Đợt hai dự sửa: dựng thêm khách phòng.
Vệ sinh, bếp núc mới xong,
Nay mai, bàn tiếp, nhiều vòng dựng xây.
Bạn ơi! Công khó dám nài,
Người nhiều, kẻ ít, gánh vai chung cùng,
Công việc “hữu tướng” làm xong,
Mai sau “vô tướng”, mới hòng tiến lên.
Diễn quang rọi sáng khắp miền,
Tu tu, tiến tiến, mới nên việc hành.
Cảm ơn công quả chị anh,
Cầu cho Thiền Viện, phụng hành bá gia.
Tâm Linh-Sức Khỏe là nhà.
Tới lui, học hỏi, bạn ta tiến hoài.
Theo đường Thầy, Tổ sáng khai,
Lưu thanh khử trược, tương lai mới bền.
Chúc mừng anh Thoại tiến lên,
Tương lai đức cả, phước điền là đây.

Tp.HCM, ngày 11-11-2008

Kính Bút,
TRẦN KIÊN HOA

Phóng Sự Đặc Biệt

Phóng Sự Mừng Lễ Thượng Thọ của Đức Thầy tại San Diego.

Năm nay, các Bạn Đạo Vô Vi miền Nam California thật may mắn được Đức Thầy cho phép tổ chức bữa tiệc mừng Thượng Thọ Đức Thầy 86 tuổi, tại San Diego, đúng vào ngày Thứ Năm, 13 tháng 11 năm 2008. Theo như lời anh Thanh, anh không muốn dời đến ngày cuối tuần vì anh muốn được tổ chức vào đúng ngày sinh của Đức Thầy.

Buổi sáng thứ năm ngày 13 tháng 11 ngày sinh nhật Đức Thầy, chúng tôi đến nhà thăm thầy, gặp anh chị Thanh Hòa và Dương Như Tùng đưa anh Minh Báu, chị Hòa (Sydney), Anh Sáng và Vũ Anh (Houston TX), anh Nguyễn Minh Châu (New York) đến chào thầy. Trong nhà đông vui rộn ràng như ngày Tết. Buổi trưa cô Quý trở tài “ngự trù” đổ bánh khọt chay cho Thầy và bánh xèo chay cho trò, nên chúng tôi cũng được hưởng lộc. Cô Quý bảo Thầy rất thích bánh khọt, lần nào vào nhà hàng Việt Nam Thầy cũng kêu món bánh này. Nhìn cô Quý chưng bày trên đĩa những chiếc bánh khọt nho nhỏ tròn vo xinh xắn, những chiếc bánh xèo vàng rộm, kèm theo với những đĩa rau xanh tươi thật hấp dẫn. Sau khi cô Indra mang bánh khọt lên mời Thầy ăn trưa trong phòng Tivi, thì anh em bạn đạo chúng tôi ngồi quanh bàn ăn ngoài này thưởng thức tận tình những chiếc bánh xèo thơm giòn, vừa ăn vừa khen luôn miệng. Nghĩ đến cảnh nhà bếp phải đứng cả ngày bên lò lửa nóng mà bồi hồi cảm kích. Xin cảm ơn tài “ngự trù” của cô Quý, chị Thủy, cô Indra và các tay phụ bếp tài tử đã cho Thầy và cả nhà những bữa ăn thật ngon, bổ và tinh khiết. Quên nhắc món “Mì Cây Nhãn” của cô Quý cũng rất là nổi tiếng, ăn một lần là nhớ đời.

Ăn trưa xong chúng tôi quây quần bên Thầy, cùng xem hình Thầy chụp những năm về trước do chị Hòa (Sydney) tuyển chọn in ra bản lớn đem đến biếu Thầy. Các anh chị kể chuyện cho Thầy nghe, Thầy ngồi nghe với gương mặt thật tươi vui, hiền dịu. Những lúc anh Thanh pha trò Thầy cười, học trò cũng cười theo vang rộn cả nhà. Nhưng thầy cũng rất dễ cảm động, khi chị Hòa kể chuyện chị về Việt Nam thăm bạn đạo bên nhà, nhắc đến bạn đạo bên nhà là thầy xúc động hai mắt rưng rưng ứa lệ thấy thật là thương. Chị Hòa mang cuốn album nhỏ ra đưa Thầy, Thầy ngồi chăm chú xem từng tấm hình bạn đạo VN đã họp mặt chụp hình chung gửi tặng Thầy. Rồi Thầy cầm bút viết ngay 4 câu kệ gửi cho bạn đạo bên nhà. Nhìn Thầy từ tốn, nhẹ nhàng viết từng chữ với nét bút cứng cáp, tròn trịa thật là đẹp giống như nét chữ lúc thầy còn trẻ làm chúng tôi thật vui mừng và ngạc nhiên quá sức, chứng tỏ sức khỏe của Thầy đã phục hồi trọn vẹn, nét chữ của thầy không còn run như những tháng về trước lúc thầy còn trong bệnh viện nữa, cuối thư Thầy minh mẫn ghi ngày tháng với chữ ký của thầy thật đẹp. Tôi xin mạn phép ghi lại bài kệ Thầy đã làm trong vòng mấy phút đó:

*Tu hành thức giác trí tâm linh
Tiến hóa tâm linh tự sửa mình
Khai thông trí tuệ trời ban phước
Tiến hóa vô cùng tự cảm mình*

13 tháng 11 năm 2008

*Ký tên
Lương Sĩ Hằng*

Đến 3 giờ chiều, anh chị Thanh Hòa xin phép thầy về, để ra nhà hàng xếp đặt công chuyện. Khoảng 4 giờ khi chúng tôi đến nhà hàng thì đã thấy một số đông các bạn đạo từ Santa Ana đã có mặt, đang phụ nhau trang hoàng phòng tiệc. Những chùm bong bóng đủ màu sắc bay lung

linh khắp phòng, hai bình hoa hồng hoa cúc chen nhau đã được chị Dung khéo tay trang hoàng, nổi bật trên bàn Thầy và bàn phong sau bàn Thầy ngồi. Mọi người lắng xăng vừa làm việc vừa cười nói rộn ràng. Anh chị em lâu ngày gặp nhau tay bắt mặt mừng thật là vui. Buổi tiệc được tổ chức ở trên lầu của nhà hàng China Max.

Nhà hàng đã dành một căn phòng riêng biệt nhỏ gọn xếp đúng 16 bàn (6 bàn chay, 10 bàn mặn), mỗi bàn 11 người cho chúng ta. Vì không ngờ là được tổ chức sinh nhật Thầy và vì thời gian cũng quá gấp rút nên ban tổ chức không kịp thông báo cho các bạn đạo phương xa mà buổi tiệc cũng có sự góp mặt của hơn 160 bạn đạo. Tại đây ngoài ông Bảy, bác Huân, bác Nhuận, anh chị Thiên Tạo, anh chị Nguyễn Quang Vinh, anh chị Nhẫn, Anh chị Minh Khang, anh Nguyễn Hoàng Long ..vv..., với hầu như gần đủ mặt các bạn đạo từ các vùng Santa Ana, Los Angeles, Las Vegas, San José và những bạn đạo địa phương San Diego, chúng tôi không ngờ được gặp lại cô bạn cũ Hoàng Anh đến từ Santa Ana, và vui mừng được hội ngộ anh Bùi Đức Long và chị Vân Khanh đến từ Houston TX, sau mấy năm dài xa vắng trông anh chị vẫn vui khỏe trẻ trung, vậy mà anh Long bảo hôm anh gặp Thầy trên Thiên Viện Vĩ Kiên, Thầy nói “Anh già hơn tui”. Đúng rồi anh Long đứng cạnh Thầy em cũng thấy anh Long già hơn Thầy, có lẽ tại tóc anh Long bạc trắng cả rồi và gương mặt Thầy thì rất hồng hào sáng lạng hơn anh Bùi Đức Long nhiều lắm.

Từ xứ cao bồi Texas còn có anh Nguyễn Anh Duy, chị Bạch Châu và anh Huỳnh Ánh Sáng đi cùng với Vũ Anh, từ New York có Nguyễn Minh Châu. Xa xôi nhất có lẽ là hai bạn đạo đến từ xứ Kangaroo đó là vợ chồng anh Minh Báo và chị Hòa Sydney. Trong buổi tiệc nghe anh Thanh Hòa trình với Thầy và quan khách là buổi tiệc hôm nay tưởng là họp mặt nhỏ thôi mà cuối cùng lại là buổi tiệc quốc tế. Quy tụ hơn 160 bạn đạo đến từ các tiểu bang California, Texas, New York, Oregon... Và từ các quốc gia Canada-Gia Nã Đại (bà Tám), France-Pháp Quốc (anh Dominique), Australia-Úc Châu (Minh Sơn, anh Minh Báu, chị Hòa), Việt Nam (ông Bảy, Bạch Tuyết, Huê, Tiến...), Mexico-Xứ Mễ (chị Phấn Ché ở Tijuana) và Kampuchia (Indra). Thật là duyên lành, không tính mà tự, có Thầy là có sự hội tụ âm áp bất ngờ.

Đúng 6 giờ, tiếng trống thùng thùng dồn dập vang lên từng hồi tạo nên một bầu không khí nghiêm trang rộn ràng, đoàn lân Quang Minh từ ngoài cửa tiến ra múa chào đưa đường Đức Thầy vào phòng tiệc, tất cả các bạn đạo đều đứng lên chấp tay cung kính, chị Hòa choàng vòng hoa mừng Thầy và đưa Thầy đến bàn VIP, nơi đây đã có Ông Bảy, bác Nhuận, bác Huân anh chị Thiên Tạo đợi Thầy. Sau khi Thầy và bà Tám an tọa, hai con lân trân trọng múa một màn đánh lễ Đức Thầy. Múa xong lân chào lui ra thì chương trình Văn Nghệ được tiếp nối ngay.

Mở đầu, chị Cao Ngọc Hương người điều hợp chương trình mở lời chào mừng Đức Thầy và quan khách, chị giới thiệu cùng Thầy ban Hợp Ca “cây nhà lá vườn” gồm các tiếng hát thân thuộc của Vô Vi chúng ta, lên ca bài “Ca Khúc Mừng Sinh Nhật Thầy” rất là nồng ấm thiết tha, làm Thầy rung rung xúc động. Ca khúc chấm dứt, anh Thanh Hòa ôm đàn bước ra giới thiệu một ca sĩ rất là đặc biệt đến từ Hong Kong bên hông Chợ Lớn, đó là “ca sĩ Trần Tân” mà chúng ta quen gọi là Bà Tám, lần đầu tiên bà Tám lên sân khấu, với vòng hoa tím nổi bật trên bộ đồ màu trắng sữa, trông bà Tám khỏe mạnh, hai mắt sáng trưng rất là đẹp gái. Đặc biệt đêm nay mừng sinh nhật Đức Thầy, bà Tám hát tặng thầy bài “Cao Sang Sing” (Cao Sơn Xanh) với sự

phụ họa của hai ca sĩ Thanh San Diego và Hòa Sydney. Khi bà Tám cất tiếng “ *Cao sang sing ...cheng chung sao lạng...*” khán thính giả trong phòng đều ồ lên thích thú vì giọng ca của bà Tám trong nhẹ và thật dễ thương, nhìn thấy thầy ngồi cười, gương mặt Thầy hiền vui chăm chú nhìn bà Tám hát. Khi bà Tám chuyển tông qua liên khúc “Bến Thượng Hải” bằng tiếng Quảng “*Lộn pánh lộn lòn mạn ly thẩu thẩu cón sơi wu pắc dao... hầu chơn lý xây cáp xì...*” khán giả vỗ tay quá xá cỡ, nhưng hơi xui là ca sĩ mới ra nghề run quá quên cả lời nên đang hát nửa chừng bỗng ngưng ngang cái rột, làm khán giả được dịp cười một trận té ghé, Thầy cũng cười nữa. Bạn đạo ngạc nhiên không ngờ bà Tám hát hay quá hay, đặc sắc vô cùng. Trước khi về chỗ bà Tám nói thêm một câu chúc Thầy bằng tiếng Việt: “*Chúc mừng Ông Tám sinh nhật dzui dzê*” bạn đạo vỗ tay rào rào bà Tám hồn nhiên vô tư nở nụ cười hiền hòa mặc ai nhìn cũng mến.

Sẵn trón bà Tám đưa bạn đạo đi thăm Bến Thượng Hải nửa chừng ngưng ngang, nên đề cứu bồ “đôi song ca người Việt gốc ... cây”: Ngọc Hương, Vũ Quốc Khanh bèn ra sân khấu cầm micro tiếp nối “Bến Thượng Hải” với tiếng Việt cho bạn đạo hiểu lời ca khúc lừng danh này. Công nhận anh Khanh chị Hương ca bản Bến Thượng Hải hay bạo hay tới tới bến... Sài Gòn, không thua gì người Việt gốc .. Hoa chính cống.

Màn văn nghệ bỏ túi lại cấp tốc như “Mì ăn liền” vì chỉ được thông báo trước có 3 ngày cho nên các Thiên Sĩ Vô Vi nhà ta không ai kịp chuẩn bị nghêu ngao tập dợt gì cả, ai có sẵn bài tú bài kệ gì của mình thì cứ tự nhiên đem ra ... “hâm lại”, vì là ngày vui của Đức Thầy cũng như của tất cả bạn đạo, nên các Ca Sĩ “Cây Nhà Lá Vườn” Vô Vi vốn dĩ lúc nào cũng vui tươi và hồn nhiên nên đã hăng say, nhiệt tình đóng góp rất nhiều ca khúc đạo đời song tu vui vẻ, anh Lê Hiếu Nghĩa đơn ca bài “Về Nguồn”, chị Thanh Mai ca vọng cổ “Người Cha Yêu Dấu” sáu câu mùi riệu, chị Hằng Kimberly quen thuộc với hai ca khúc “Chiến sĩ Tình Thương” và “Ô Mê Ly” nổi tiếng, nhạc của bố chị, lời đạo của chính chị khiến người nghe cảm khái dễ dàng. Cô Bích Hằng tặng Thầy ca khúc “Cha Trời Mẹ Đất” với giai điệu của nhạc phẩm Roméo & Juliette thân quen, anh Trần nhà ta gợi lại kỷ niệm ngày xưa của Thầy qua bài “Dư Âm”, giọng anh Trần trầm lắng nên khi anh cất tiếng “*Đêm qua mơ dáng em đang ôm đàn... dừ muôn tiếng tơ...*” nghe thật là náo nức quyến rũ, may mà các bà các cô đang co lười kể rằng niệm Phật chứ không cũng dám rụng tim. Hồ Mỹ Thanh từ Las Vegas, êm ái đưa bạn đạo trở về với thơ Thầy qua nhạc phẩm “Vui Thiên” đầy thanh nhẹ. Văn nghệ Vô Vi là không thể thiếu tiếng hát độc đáo của anh Nguyễn Quang Vinh, và có anh Vinh là phải có bài hát “Thầy là Niềm Vui”, quả vậy khi anh Vinh xung phong cầm micro là tất cả mọi người chung quanh thấy vui liền, đã vui lại còn hăng say nữa nên tiếng vỗ tay nhịp nhàng của bạn đạo hòa theo tiếng hát của anh Vinh thật là sống động rộn ràng làm không khí buổi tiệc thêm tung bừng phấn khởi. Anh Vũ Quốc Khanh, chuyên viên âm thanh của hội ta, cũng trân trọng góp mặt với ca khúc “Nhớ Thầy”, đang hát hai câu thì anh ngưng, vì Thầy phải ra ngoài, anh Khanh đứng yên nhớ Thầy làm bạn đạo cũng nao nức nhớ Thầy theo anh, mong Thầy trở lại mau mau. Khi Thầy trở lại tiếng hát của anh Khanh nghe tha thiết hơn nhiều lắm.

Vô Vi ta rất nhiều nhân tài, người lớn trình diễn là chuyện đương nhiên, nhưng có em bé 4 tuổi trình diễn mới hay đặc biệt, mọi người ai cũng yêu màn đơn ca của ca sĩ tí hon của gia đình Vô

Vì này, đó là em bé Mỹ Hạnh con gái của anh Bành Chi, em đứng trên ghế cầm micro hát tặng Thầy, rồi em đọc thuộc 4 câu thơ “Tô Lục Chuốc Hồng” của Thầy nữa, khi em song ca với bác Thanh Hòa giọng em nhỏ nhẹ thật dễ thương.

Tiết mục vui nhất mang lại nụ cười cho Thầy và cả phòng tiệc là anh Thanh Hòa kể chuyện chở Thầy đi chơi, anh bảo cứ khoảng 2 giờ sáng là Thầy đi chơi, người ta ban ngày đi chơi, Thầy mình tối khuya Thầy đi thăm vòng vòng San Diego qua Coronado Island, ban ngày Thầy bận làm nhiều việc khác nên ban đêm Thầy mới có thì giờ đi đây đó. Anh cười vui bảo Thầy mới dạy anh phải ngủ đúng, mới mấy ngày mà thầy muốn tiêu rồi, giọng anh vui tếu khi anh tâm sự “Thầy rất là khỏe nói thiệt chứ ai nói Thầy bệnh chứ tui thấy mình bệnh trước chứ Thầy đâu có bệnh, đi chơi mình buồn ngủ chứ Thầy không buồn ngủ”. Anh Thanh cũng giới thiệu một vị khách đang ngồi cùng bàn với Thầy, ông ta là chồng của bà bác sĩ châm cứu của Thầy, Thầy mời hai vợ chồng bà bác sĩ này đi dự sinh nhật Thầy mà phút cuối bà bác sĩ bị kẹt bệnh nhân nên không đến được, chồng bà phải đi với người con trai. Anh Thanh kể thêm: Gia đình bà bác sĩ châm cứu này là chín đời ngự y bên Trung Quốc. Bà chữa bệnh cho Thầy và bà rất quý Thầy, lần vừa rồi bà có nói: “Bà bắt mạch thấy mạch của Thầy rất tốt, Thầy không có bệnh gì hết. Bà nghĩ Thầy không phải đến chữa bệnh mà đến để thử bà, rồi bà xin Thầy nhận bà làm đệ tử, Thầy nói với bà *“Tôi có nhiều đệ tử lắm, đệ tử của tôi ở khắp nơi trên thế giới”*. Anh Thanh kể chuyện duyên dáng vui tếu gây nhiều trận cười vui cho Thầy và bạn đạo, tiếc là nửa chừng anh xin hết vì bỗng dưng anh chẳng nhớ gì để nói nữa cả. Cả làng đều thông cảm, cho anh được nghỉ ngơi chút.

Sau phần văn nghệ là mục Chúc Thọ Đức Thầy. Từng hồi trống thùng thùng nổi lên vang dội căn phòng, rồi đoàn lân Quang Minh áo vàng xuất hiện, hai con lân tiến đến bàn Thầy, múa quanh đánh lễ mừng Thượng Thọ Thầy, sau một hồi tung tăng bái lạy hai lân tung ra hai bức liễn màu đỏ với hai hàng chữ *“Kính Chúc Đức Thầy”* *“Phước Như Đông Hải – Thọ Tỹ Nam Sơn”* để cung chúc Thầy. Thầy trao phong bì lì xì, ban phúc cho hai lân, hai lân nhận quà cúi đầu chào tạ ơn rồi lui ra, phong cách thật là ngoạn mục.

Tiếp đến một chiếc bánh sinh nhật thật lớn với hàng chữ *“Kính Mừng Thượng Thọ Đức Thầy Vĩ Kiên. Ngày 13 tháng 11 năm 2008. San Diego”* được mang ra đặt trên bàn thầy. Khi những ngọn nến sinh nhật được thắp sáng, ban hợp ca “cây nhà lá vườn” và toàn thể bạn đạo cùng ca liên khúc “Mừng Sinh Nhật Thầy” của anh Lương Quốc Định, ca khúc “Mừng Sinh Nhật Thầy” của nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ, bài “Happy Birthday To You” Anh Việt đề huề. Trong khi tiếng hát tiếng đàn trầm bổng vang vang trong không gian thì Thầy thổi nến, nến nhiều quá các bạn đạo đứng chung quanh phải thổi phụ với Thầy, nến tắt bạn đạo hân hoan vỗ tay vui vẻ. Anh Thanh đưa dao mời Thầy cắt bánh. Mục cắt bánh này mới hy hữu, Thầy ra chiêu cắt bánh rất là ngoạn mục độc đáo chưa từng có từ trước đến nay. Trước hết Thầy đứng lên cầm dao cắt một đường dọc giữa bánh, tưởng Thầy cắt một đường tượng trưng, nhưng Thầy không ngừng, Thầy làm ngạc nhiên bạn đạo bằng cách cắt tiếp qua đường thứ hai song song với đường thứ nhất, rồi lại cắt tiếp đường thứ ba, rồi đường thứ tư, xong bên trái Thầy cắt qua bên phải cũng liên tiếp bốn đường song song. Chưa hết, chẳng nói chẳng rằng Thầy bắt đầu cắt qua đường ngang, làm bạn đạo lạ lùng kỳ thú cùng nhau cười vang vỗ tay rào rào, cắt xong đường ngang này Thầy lại

cắt tiếp đường ngang khác, mỗi lần thầy bắt đầu một đường là bạn đạo lại rủ ra lên cười vang vì bất ngờ và thú vị, bạn đạo sợ thầy mỗi tay nhưng Thầy không ngưng thầy cứ tiếp tục cắt hết năm hàng dài như vậy. Cái bánh to và dày lắm quý vị ạ, nên thấy Thầy cắt nhiều thì phải dùng sức nhiều. Anh Thanh Hòa bảo “Dzui quá, hôm nay đúng ngày của Thầy, Thầy vui quá nên thầy cắt luôn cả cái bánh (cho nhà bếp thất nghiệp rồi !)”. Nhìn cách Thầy cắt bánh sinh nhật quá độc đáo anh Thanh hơn hử hỏi to: “Thầy Thầy khỏe không hả quý vị? Toàn thể bạn đạo trong phòng hào hứng vỗ tay hô to “Khỏe” đồng ý với anh Thanh. Hôm nay bạn đạo chúng ta thật có phước quá, được Thầy tận tay cắt từng miếng bánh cho chúng ta ăn. Khi Thầy ngừng tay trả dao lại, phòng tiệc vỗ tay hoan hô ào ào. Ban tổ chức chu đáo mang ra một chiếc bánh sinh nhật nhỏ đặc biệt cho Thầy. Thầy ngồi xuống ăn bánh, uống champagne vui hưởng cùng với đàn con vây quanh, thật là giây phút hân hoan hạnh phúc, hình ảnh này khắc ghi mãi trong tâm từng đứa con của Thầy.

Chương trình Chúc Thọ được tiếp tục với mục bạn đạo lên chúc thọ và sung sướng là Đức Thầy đã cho phép bạn đạo được chụp hình lưu niệm với Thầy tối hôm nay. Theo thứ tự bạn đạo từng bàn, từng bàn một nối tiếp nhau lên gặp Đức Thầy mỗi bàn cử một một người đại diện nói đôi lời Chúc Thọ Thầy, các bạn đạo người nào cũng được lên tận bàn tặng quà Thầy, xong lại đứng quanh chụp hình kỷ niệm với Đức Thầy, mỗi bạn đạo rời bàn đều được nhận một phong bì lì xì với bài kệ của Đức Thầy yêu quý.

Khoảng hơn 9 giờ tối buổi lễ bế mạc. Bạn đạo đứng lên tiễn Thầy ra về với nhiều tiếc nuối, đêm vui chóng tàn nhưng dư âm sống động vui vẻ của buổi tiệc vẫn còn mãi trong lòng. Đêm nay trông Thầy thật đẹp, thần sắc hồng hào tươi trẻ, và đàn con của Thầy đã được may mắn sống chung những phút giây hạnh phúc tuyệt vời với người cha thân yêu, Thầy không lên tiếng nhưng qua cung cách vui hưởng tiệc Thượng Thọ cùng đàn con của ngài, Thầy đã thể hiện lòng thương yêu tràn trề, ngài đã ban rải thanh điền an vui đến từng người, trong niềm vui thanh nhẹ bên Thầy bạn đạo chúng ta ra về nhưng không thể nào quên được ngày vui này và lại thương nhớ Thầy khôn nguôi.

Để kết thúc, chúng con xin cúi đầu cảm tạ Đức Thầy đã cho bạn đạo chúng con hưởng một buổi tối tràn ngập niềm vui hân hoan thanh nhẹ bên Thầy. Chúng tôi xin cảm ơn Ban Tổ Chức đã chu đáo trong việc xếp đặt nhà hàng với thức ăn thật ngon, hảo hảo ! Cảm ơn anh Khanh chị Hương và các bạn xa gần đã đóng góp giúp vui với một chương trình văn nghệ “cây nhà lá vườn” rất xuất sắc và thân mật. Và xin cảm ơn tất cả các bạn đạo Vô Vi đã hội tụ về chung vui với Đức Thầy trong ngày Lễ Thượng Thọ thật là đặc biệt này, mới biết bất cứ ở đâu, dưới mái ấm gia đình Vô Vi chúng ta cũng luôn gần nhau.

Xin chúc tất cả bạn đạo tu hành tinh tấn và hẹn gặp lại tại Đại Hội Viễn Tiền, Montréal, Canada.

Cao Thị Bạch Trúc
T/Đ Portland, Oregon
19/11/08

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 25 tháng 04 năm 1970

Thâm tâm tự giác chung hành tiến
Diệt nổi tham sân thoát nổi phiền
Quả cảm tràn lan nơi giác thể
Gắng tu điều luyện điển phân huyền

Tu thời được phước triền miên
Chính mình tự tiến diệt phiền nội tâm
Chớ nên tưởng họ mà lầm
Chính mình phải sửa lấy tầm điển quang
Chớ nên lý luận bàng hoàng
Thực hành mới thấy rõ ràng không sai
Mâu Ni xuất phát đêm ngày
Giao du thắng cảnh đó đây dung hòa
Chẳng còn vọng tưởng lo xa
Chỉ còn chương dưỡng khí hòa thiên không
Sống theo điển hóa nói vòng
Chuyển luân theo Phật khởi tòng thế sanh
Tùy cơ ứng biến tiến hành
Phước duyên phân hóa điển thanh hợp hòa
Vía hồn chung đúc một nhà
Âm dương tương hội hiếu hòa tiến thăng
Diệu huyền Phật Pháp mỗi tầng
Người tu thấu đạt lại cần gắng tu.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên